

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/43/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200377
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5017200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): M. V., narodený XX.XX.XXXX, bytom R. XX/X, Ž. - V.Y. R., právne zastúpeného: Advokátska kancelária Mestická, Slovíková s.r.o., IČO: 36 421 910, Hviezdoslavova 6, Žilina, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, Andreja Kmeťa 17, Žilina, za účasti: M. V., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom A. XX, Ž., o návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti a o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2017/032531/Kod zo dňa 25.07.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31S/125/2017-53 zo dňa 30.05.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Mesto Žilina, stavebný úrad, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 4722/2017-14008/2017-OSP-DRA zo dňa 16.03.2017 nariadil žalobcovi ako vlastníkovi stavby „Rekreačný objekt“ postavenej na pozemku registra „C“ par. č. 218 v katastrálnom území V. R. jej odstránenie podľa § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), a to na podklade výsledkov konania o dodatočnom povolení stavby v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 88a stavebného zákona. Pre odstránenie stanovil žalobcovi 13 podmienok.

2. Žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2017/032531/Kod zo dňa 25.07.2017 odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu správneho orgánu prvej inštancie zamietol a odvolaním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, zamietol ako nedôvodnú. Náhradu trov konania krajský súd žalobcovi, žalovanému a ďalšiemu účastníkovi nepriznal.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia žalovaného a dospel k rovnakému právnenému názoru, že posudzovaný objekt je potrebné považovať za stavbu v zmysle ustanovenia § 43 stavebného zákona, čo považoval krajský súd s poukazom na obsah administratívneho spisu aj za preukázané.

5. Správny súd v ďalšom vyjadril súhlas s názorom žalovaného, že v konaniach podľa § 88a stavebného zákona nesie dôkazné bremeno účastník konania, a preto bolo na žalobcovi preukázať, že posudzovaný objekt ako nepovolená stavba nie je v rozpore s cieľmi a zámermi územného plánovania a s verejnými záujmami chránenými podľa osobitných predpisov.

6. Správny súd poukázal na to, že pre posúdenie veci je irelevantné, kedy k postaveniu stavby došlo, keď konanie podľa § 88a stavebného zákona, a teda aj súlad nepovolenej stavby s územno-plánovacou dokumentáciou a s Územným plánom Mesta Žilina je potrebné posudzovať s územno-plánovacou dokumentáciou, a teda aj Územným plánom Mesta Žilina platným a účinným v čase konania o dodatočnom povolení stavby a nie v čase fyzickej realizácie stavby. Ani skutočnosť, že územný plán, na ktorý žalovaný odkazuje v napadnutom rozhodnutí, nadobudol účinnosť až 10.04.2015, teda po postavení stavby, nemôže mať podľa krajského súdu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

7. K uvedenému dodal, že podľa ustálenej judikatúry súdov SR účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočností, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Mal tak za zrejmé, že umiestnenie stavby musí obstáť do budúcnosti, teda logicky nemôže byť v rozpore s územným plánom platným v čase rozhodovania o dodatočnom povolení, pričom je irelevantné, či v čase realizácie stavby s ním bolo alebo nebolo v súlade.

8. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku žalobcu, že z dôvodu zmeny vlastníka pozemku parc. č. 218 CKN pod stavbou žalovaný nepostupoval v zmysle ust. § 88a ods. 3 stavebného zákona, pretože uvedené ustanovenie stavebného zákona stanovuje postup stavebných úradov v prípade, keď vlastníkom stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho častí, alebo že má k tomuto pozemku iné právo a vlastníkom zastavaných pozemkov alebo jeho častí s dodatočným povolením nesúhlasí, kedy stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší.

9. Záverom krajský súd konštatoval, že žalobca v žalobe nepredložil také relevantné skutočnosti, ktoré by viedli k tomu, aby stavebný úrad mohol dodatočne povoliť predmetnú stavbu. Nepreukázal súlad nepovolenej stavby s cieľmi a zámermi prijatými v schválenom a platnom Územnom pláne Mesta Žilina, preto správny súd považoval žalobné námietky za nedôvodné a pri aplikácii § 190 S. s. p. žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania žalobcu súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S. s. p. a contrario a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rovnako nepriznal náhradu trov ani žalovanému v zmysle § 168 S. s. p. a contrario. Ďalšiemu účastníkovi konania súd právo na náhradu trov konania rovnako nepriznal.

III. Konanie na kasačnom súde

10. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodov, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci - § 440 ods. 1 písm. g) S. s. p.

11. Sťažnostné body opísal sťažovateľ nasledovne:

- krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstate úplne stotožnil so stanoviskom žalovaného správneho orgánu;
- sťažovateľ poukázal na odlišné stanovisko sudkyne JUDr. Eriky Čanádyovej vo vecne a právne totožnej veci, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod č. k. 20S/118/2015, z ktorého vyplýva, že stavba bola realizovaná v roku 2011, t. j. v čase, keď aktuálne platný územný plán mesta nebol schválený. Ak teda sťažovateľ postavil predmetnú stavbu v čase, keď územný plán mesta neplatil, nemohol ani dodatočne preukázať súlad stavby s týmto územným plánom. V opačnom prípade by v správnom konaní bola proti stavebníkovi uplatňovaná retroaktivita hmotnoprávneho predpisu, čo je však neprípustný postup správneho orgánu, ako aj samotného súdu;
- v ďalšom poukázal na diskriminačný postup žalovaného správneho orgánu vo veci riešenia celkovej situácie rekreačných chát pri Vodnom diele Žilina, keď napriek tomu, že v oblasti sa nachádza množstvo rekreačných chát a objektov, konanie o dodatočnom povolení stavby bolo v rámci šetrenia stavebnou inšpekciou začaté len proti niekoľkým;
- zdôraznil, že ako vlastník rekreačnej chaty túto postavil na súkromnom pozemku, ktorá sa preukázateľne nachádza mimo verejnej rekreačnej zóny, mimo manipulačného priestoru pre opravy, údržbu a povodňovú aktivitu nad 10 m od brehovej čiary, zároveň mimo zátopovej oblasti;
- vyjadril nesúhlas so záväznou časťou územného plánu Mesta Žilina, ktorá sa priamo dotýka pozemkov vo vlastníctve súkromných osôb a so snahou Mesta Žilina odstrániť jestvujúce rekreačné chatky, ktoré vôbec nenarušujú biokoridor rieky Váh a ani plánovaný zámer Mesta Žilina na realizáciu odpočinkových rekreačných plôch v danej lokalite;
- mal za to, že realizáciu vyššie uvedeného zámeru zo strany Mesta Žilina by došlo k nezákonnému a zjavne neprimeranému zásahu do vlastníckych a užívacích práv a tak k vytvoreniu bezprecedentného stavu;
- plánovaným postupom Mesta Žilina by podľa sťažovateľa došlo nielen k znehodnoteniu jeho investície, ale predovšetkým športovo-rybárskych a rekreačných aktivít;
- napadnutý rozsudok považoval sťažovateľ za nesprávny aj s poukazom na zohľadnenie záujmov členov pozemkového spolčenstva Urbárska obec o zachovanie umiestnených rekreačných chatiek, pričom aj samotný sťažovateľ splnil, všetky zákonné náležitosti v konaní o dodatočnom povolení stavieb s výnimkou zosúladenia s územným plánom prijatým Mestom Žilina dňa 20.02.2012;
- zdôraznil, že predmetná rekreačná chata nemá charakter stavby, je bez akýchkoľvek pripojení na inžinierske siete a so zemou nie je spojená pevným základom;
- ďalej poznamenal, že Mesto Žilina pri vypracovaní územného plánu musí rešpektovať vlastnícke práva súkromných osôb.

12. Záverom sťažovateľ vyjadril názor, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom, preto žiadal kasačný súd, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil krajskému súde na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že ruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti súčasne kasačný súd požiadal, aby kasačnej sťažnosti priznal odkladný účinok vo vzťahu k vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

14. Žalovaný ani ďalší účastníci konania sa ku kasačnej sťažnosti v stanovenej lehote nevyjadril.

IV. Právny názor NS SR

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.)

predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. apríla 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2017/032531/Kod zo dňa 25.07.2017, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. 4722/2017-14008/2017-OSP-DRA zo dňa 16.03.2017, ktorým bolo sťažovateľovi nariadené, aby v zmysle § 88a ods. 2 stavebného zákona odstránil stavbu „Rekreačný objekt“ na pozemku registra „C“ parc. č. 218 v kat. úz. V. R. , a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 43 ods. 1 stavebného zákona, stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu. Pevným spojením so zemou sa rozumie a) spojenie pevným základom, b) upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi alebo o inú stavbu, c) ukotvenie pilótami alebo lanami s kotvou v zemi alebo na inej stavbe, d) pripojenie na siete a zariadenia technického vybavenia územia, e) umiestnenie pod zemou.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 <. pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b <. a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 5 stavebného zákona, ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami alebo stavebník v určenej lehote nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 7 stavebného zákona, na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 <..

17. Kasačný súd z predloženého spisového materiálu zistil, že dňa 29.10.2013 vykonalo Mesto Žilina, stavebný úrad štátny stavebný dohľad podľa § 98 ods. 2 stavebného zákona na stavbe - Objekt pri

Vodnom diele Žilina - na pozemku v k. ú. V. R., ktorej závery orgán verejnej správy uviedol v Zázname z výkonu štátneho stavebného dohľadu zo dňa 29.10.2013.

18. Dňa 18.11.2014 sa z podnetu stavebného úradu rozhodnutím č. s.: 22199/2014-54011/2014-OS-BAB začalo konanie podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona o dodatočnom povolení stavby „Rekreačný objekt“ na pozemku „C“ 218 KN, k. ú. V. R., ktorú uskutočnil žalobca ako stavebník s tým, že stavebný úrad vyzval žalobcu, aby najneskôr v termíne do 90 dní odo dňa doručenia výzvy preukázal v zmysle § 88a ods. 2 stavebného zákona, že existujúca stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Do doby splnenia výzvy a predloženia dokladov stavebný úrad konanie prerušil a súčasne poučil stavebníka, že ak nebudú v stanovenej lehote predložené podklady preukazujúce, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, stavebný úrad v zmysle ustanovenia § 88a ods. 2 stavebného zákona rozhodne o odstránení stavby.

19. Dňa 04.02.2015 boli zo strany žalobcu stavebnému úradu doručené viaceré doklady a vyjadrenia dotknutých orgánov (Vyjadrenie SSE-D zo dňa 09.01.2015, Vyjadrenie Vodohospodárskej výstavby, š.p. zo dňa 23.01.2015, Vyjadrenie SPP distribúcia, a.s. zo dňa 09.12.2014, Vyjadrenie Okresného úradu Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek ŽP zo dňa 12.12.2014, Vyjadrenie Severoslovenskej vodárne a kanalizácie, a.s. zo dňa 16.12.2014, Vyjadrenie Slovak Telekomu, a.s. zo dňa 12.12.2014, výpis z listu vlastníctva č. 123, okres Žilina, obec Žilina, k. ú. V. R., katastrálna mapa a projektová dokumentácia) spolu so žiadosťou žalobcu o predĺženie lehoty na predloženie dokladov, ktorej stavebný úrad vyhovel. Následne bolo prvoinštančným orgánom verejnej správy doručené vyjadrenie referátu architektúry, oddelenie architektúry mesta a územného plánu odboru stavebného úradu Mestského úradu v Žiline zo dňa 06.02.2015.

20. Mesto Žilina, stavebný úrad prerokoval v konaní o dodatočnom povolení stavby podľa § 88 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 88a stavebného zákona stavbu „Rekreačný objekt“ na pozemku registra „C“ parc. č. 218 v k. ú. V. R. a vo veci rozhodol rozhodnutím č. s. 4722/2017-14008/2017-OSP-DRA zo dňa 16.03.2017 tak, že žalobcovi ako vlastníčkovi stavby túto nariadil odstrániť v zmysle ustanovenia § 88a ods. 2 stavebného zákona s tým, že pre odstránenie stavby mu podľa § 90 ods. 2, 3 stavebného zákona stanovil 13 podmienok. Orgán verejnej správy prvej inštalácie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ako vlastník stavby v určenej lehote predloženými dokladmi nepreukázal, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami - s cieľmi a zámermi územného plánovania.

21. O odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu stavebného úradu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2017/032531/Kod zo dňa 25.07.2017 tak, že odvolanie zamietol a napadnuté prvoinštančné rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že to, čo žalobca na pozemku zriadil, je stavbou v zmysle stavebného zákona, že ním zriadená nepovolená stavba je v rozpore so záväznými časťami ÚNM mesta Žilina a teda, že nepochybne boli splnené zákonné dôvody, aby stavebný úrad z úradnej povinnosti podľa § 88a ods. 2, 5 stavebného zákona nariadil jej odstránenie.

22. Krajský súd rozhodujúc o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného a konštatoval, že žalovaný správne ustálil, že posudzovaný objekt je potrebné považovať za stavbu v zmysle ustanovenia § 43 stavebného zákona s tým, že je irelevantné, kedy k postaveniu stavby došlo, keď súlad nepovolenej stavby s územno-plánovacou dokumentáciou je potrebné posudzovať v čase konania o dodatočnom povolení stavby a nie v čase fyzickej realizácie stavby.

23. Sťažovateľ podanie kasačnej sťažnosti odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) S. s. p.). Namietal, že ak postavil predmetnú stavbu v čase, keď územný plán mesta nebol schválený, nemohol ani dodatočne preukázať súlad stavby s týmto územným plánom. V ďalšom poukázal na diskriminačný postup žalovaného vo veci riešenia celkovej situácie rekreačných chat pri Vodnom diele Žilina. Zdôraznil, že predmetná rekreačná

chata nemá charakter stavby v zmysle stavebného zákona.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne. Preto kasačný súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská, tak sa s ním stotožňuje v celom rozsahu.

25. Kasačný súd dáva do pozornosti, že správny súd postupoval správne ak ustálil, že posudzovaný rekreačný objekt je nutné považovať za stavbu v zmysle ustanovenia § 43 stavebného zákona. Žalobca namietal v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, tak ako v konaní pred orgánmi verejnej správy, že rekreačný objekt je bez akýchkoľvek pripojení na inžinierske siete a so zemou nie je spojený pevným základom, z čoho vyvodil, že nemá charakter stavby. Orgány verejnej správy oboch inšancií sa danou problematikou náležite zaoberali a predmetný objekt vyhodnotili ako stavbu podľa § 43 stavebného zákona, s právnym názorom ktorých sa v kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom stotožnil aj krajský súd. Krajský súd podľa názoru kasačného súdu správne ustálil, že z listín tvoriacich administratívny spis bolo preukázané, že rekreačný objekt predstavuje objekt, ktorého osadenie si vyžiadalo úpravu podkladu. Z projektovej dokumentácii predloženej žalobcom v konaní o dodatočnom povolení stavby vyplýva, že stavba má charakter dočasnej stavby, nakoľko je to prefabrikovaná unimobunka, ktorá je položená na pätkách, doplnená sedlovou strechou sčasti tvoriacou prístrešok na posedenie. Podľa výkresovej časti projektovej dokumentácie (podľa výkresu č. 2 Rez, pohľad severný), krokvy sedlovej strešnej konštrukcie majú byť prichytené k 3 pomúrniciam, z ktorých dve by mali byť uložené a kotvené do konštrukcie unimobunky a tretia uložená a kotvená do novovytvorenej steny hrúbky 200 mm a s výškou cca 1400 mm, ktorá má pevný základ v zemi, a ktorá má súčasne plniť aj funkciu oporného múru - spevnenie svahu. Z tohto výkresu ďalej vyplýva, že unimobunka má byť položená na šiestich základových pätkách. Z príslušnej fotodokumentácie vyhotovenej stavebným úradom v súvislosti s výkonom štátneho stavebného dohľadu vyplýva, že unimobunka je skutočne uložená na 6 betónových pätkách zapustených do zeme a je doplnená o novú sedlovú strechu, ktorej konštrukcia je uložená na 2 pomúrniciach uložených a kotvených do konštrukcie unimobunky a na 1 uloženej a kotvenej do troch drevených stĺpov osadených na novovytvorenej stene z betónových tvárnic so základom, ku ktorej sú pripevnené pomocou oceľových L profilov a skrutiek. Stena nesúca strešnú konštrukciu plní súčasne aj funkciu oporného múru a strešná konštrukcia v predĺžení plní súčasne funkciu otvoreného prístrešku na posedenie ľudí. Nakoľko už z vizuálnej obhliadky stavby je nepochybné, že osadenie unimobunky si vyžadovalo úpravu podkladu a to minimálne vo forme zhotovenia šiestich základových pätiiek, ktoré sú preukázateľne zasadené v zemi (prienik zemským povrchom je viditeľný voľným okom) ako aj zo zhotovenia novej steny so základom pre uloženie strešnej konštrukcie, ktorá súčasne plní aj funkciu oporného múru, došlo vo vzťahu k posudzovanej stavbe k naplneniu definície stavby v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 písm. a) a b) stavebného zákona, na ktorú sa vyžadovalo povolenie podľa § 54 a 55 ods. 1 stavebného zákona.

26. K uvedenému kasačný súd dodáva, že stavebný zákon bližšie nešpecifikuje, čo treba rozumieť pod slovným spojením „úprava podkladu“, preto je na účely tohto zákona uvedené slovné spojenie možné vyložiť tak, že sa jedná o prispôsobenie podkladu bez ohľadu na rozsah tak, aby čo najviac funkčne a technicky zodpovedal následnému umiestneniu stavby. Konkrétne môže ísť o zarovnanie, zhutnenie, vyštrkovanie podkladu, spevnenie svahov a pod. s tým, že nie je relevantné, kedy k úprave podkladu došlo. Aj kedy k úprave podkladu došlo v minulosti a nie priamo v súvislosti s výstavbou rekreačného objektu, na vyššie uvedenom sa nič nemení, nakoľko na účely posúdenia objektu ako stavby podľa § 43 stavebného zákona je rozhodujúce, že objekt bol umiestnený/osadený na takom mieste, ktoré bolo upravené. Bez takejto úpravy by stavebník nemohol objekt osadiť a musel by sám pristúpiť k úprave podkladu. Pokiaľ by žalobca ako stavebník využil už v minulosti uskutočnenú úpravu podkladu, na ktorý následne umiestnil objekt (tak ako to žalobca tvrdil v správnom konaní) stále sa jedná o stavbu podľa §

43 stavebného zákona. Opačný výklad by znamenal obchádzanie zákona, nakoľko by umožňoval, aby stavebník využil pri umiestnení stavby už skôr upravený podklad a tým sa vyhol povinnosti buď stavbu ohlásiť, alebo iniciovať postup smerujúci k vydaniu stavebného povolenia, čo určite nie je účelom stavebného zákona. Z vyššie uvedeného tak vyplýva jednoznačný záver, a to, že rekreačný objekt je stavebnou konštrukciou postavenou stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorej osadenie vyžadovalo úpravu podkladu. Obdobný právny názor bol už viac krát vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - vid' rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/61/2016 zo dňa 25.04.2018, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/37/2016 zo dňa 31.05.2018.

27. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal diskriminačný postup orgánu verejnej správy vo veci riešenia rekreačných chát pri Vodnom diele Žilina, na túto námietku sťažovateľa však kasačný súd nemohol prihliadať z dôvodu, že predmetom súdneho prieskumu je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktoré ako individuálny správny akt bol povinný krajský súd, ako aj kasačný súd preskúmať, vychádzajúc z individuálnosti každej jednotlivo posudzovanej veci ako konkrétosti daného prípadu (jeho osobitosti). V zmysle uvedeného aj orgány verejnej správy postupovali. Ich záver, že žalobca ako nositeľ dôkaznej povinnosti nepreukázal, že posudzovaná stavba nie je vybudovaná v rozpore s verejným záujmom, je správny, keď z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca relevantnými dôkazmi (dokladmi) uvedenú skutočnosť nepreukázal. Pre posúdenie veci je irelevantné tvrdenie žalobcu, že v okolitej oblasti sa nachádza viacero rekreačných chát a objektov, pričom konanie o dodatočnom povolení stavby bolo začaté len proti niekoľkým. Napadnuté rozhodnutie žalovaného nemôže v prejednávanej veci „zohľadňovať“ existenciu ďalších chát a objektov v okolitej oblasti. Správne súdy sú kompetentné vyhodnocovať výlučne zákonnosť postupu orgánov verejnej správy a vydaných správnych rozhodnutí v konkrétnej prejednávanej veci týkajúcej sa žalobcu, t. j. odstránenie nepovolenej stavby žalobcu. V prejednávanej veci sa posudzuje výlučne nelegálna stavba žalobcu, a preto výlučne len vo vzťahu k posudzovanej stavbe boli kompetentné orgány verejnej správy zisťovať, skúmať a vyhodnocovať všetky zákonné podmienky v súlade s postupom podľa § 88a stavebného zákona. Preto nie je možné konštatovať, že by orgány verejnej správy konali voči žalobcovi diskriminačne. Žalobca mal a mohol využiť všetky zákonné postupy, aby stavbu, ktorú postavil bez právoplatného stavebného povolenia, bolo možné dodatočne legalizovať, keď výlučne neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v správnom konaní spôsobilo, v konečnom dôsledku, vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného.

28. Kasačný súd dáva do pozornosti, že kasačnou sťažnosťou bol napadnutý rozsudok správneho súdu, ktorým preskúmaval rozhodnutie orgánu verejnej správy vydané v konaní o dodatočnom povolení stavby podľa ustanovenia § 88a a nasl. stavebného zákona. „Zákonodarcu v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolenej stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstaráť všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod.. Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s

verejnými záujmami." (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžp/28/2011 zo dňa 19.07.2012)

29. V konaní o dodatočnom povolení stavby tak bolo na žalobcovi aby preukázal, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Dôkazné bremeno však neunesol, pretože umiestnenie predmetného objektu (stavby) je v rozpore s platným Územným plánom Mesta Žilina. Kasačný súd považuje za dôležité uviesť, že Územný plán Mesta Žilina bol schválený uznesením Mestského zastupiteľstva v Žiline pod č. 15/2012 zo dňa 20.02.2012 a v zmysle jeho regulatívov, priestorového usporiadania a funkčného využívania územia vymedzenom Urbanistickým obvodom č. 8 - Juhovýchod, Urbanistickým okrskom č. 42 - V. R. a znakom 8.42.ZBI/02, základnú funkciu územia tvoria jestvujúce zariadenia verejného stravovania a funkcie dopĺňajúce šport a rekreáciu, zeleň a to izolačná a ekostabilizačná a prvky územného systému ekologickej stability. Doplnkovú funkciu majú vytvárať detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Podľa záväznej časti územno-plánovacej dokumentácie Mesta Žilina, v ktorých sú určené prípustné a neprípustné funkcie v tomto vymedzenom území, na plochách zelene majúcej izolačnú alebo ekostabilizačnú úlohu, je prípustné zriaďovať odpočinkové plochy s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a podobne, tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Ako neprípustné sú uvedené iné ako základné a doplnkové a prípustné funkcie. Žalovaný v správnej žalobe napadnutom rozhodnutí jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj s prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu (včelárske účely a oddych), prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina, s tým, že rozpor umiestnenia záhradného domčeka so záväznými časťami Územného plánu mesta Žilina vyplýva aj z vyjadrenie referátu architektúry, oddelenie architektúry mesta a územného plánu odboru stavebného úradu Mestského úradu v Žiline č. 2241/2015-5824/2015-OS-CHR zo dňa 06.02.2015. Záverom kasačný súd poukazuje aj na nesúhlasne stanovisko Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik číslo 10/1200/2015/TB zo dňa 23.01.2015, k žiadosti žalobcu o umiestnenie rekreačného objektu v katastrálnom území V. R., z ktorého vyplýva, že tento subjekt po preskúmaní žiadosti žalobcu nesúhlasil s umiestnením stavby na parcele KN - C č. 218, list vlastníctva č. XXX, k. ú. V. R. z dôvodu, že umiestnením stavby na tomto pozemku by sa výrazne obmedzila možnosť vykonávania prevádzky, údržby objektov vodného diela Žilina, čím sa zvýši riziko ohrozenia zdravia obyvateľov ako aj riziko vzniku škôd v prípade krízových situácií. Zároveň poukázal, že tomuto ich stanovisku korešponduje aj schválený územný plán mesta Žilina, ktorý určuje na brehoch nádrže VD Žilina po št. cestu I/18 Žilina - Martin ochrannú zeleň.

30. Zo súdneho a pripojeného administratívneho spisu nemal kasačný súd preukázané, že by žalobca k legalizácii stavby predložili potrebné doklady. Na žalobcovi bolo bremeno tvrdení, ako aj dôkazné bremeno, aby predložil dôkazy, ktorými by preukázal, že stavba nie je vybudovaná v rozpore s verejným záujmom. Ustanovenie § 88a ods. 1 prvá veta stavebného zákona v konaní o dodatočnom povolení stavby predpokladá dodatočné povolenie len takej stavby, ktorá nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými zákonom, a to najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. V konaní bolo preukázané, že posudzovaná stavba sťažovateľa je vybudovaná v rozpore s územno-plánovacou dokumentáciou, najmä so záväznou časťou územného plánu Mesta Žilina. Žalobca tak neunesol bremeno tvrdení a nepreukázal, že stavba, ktorá je vybudovaná bez právoplatného stavebného povolenia, nie je v rozpore s verejnými záujmami.

31. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že nie je podstatné kedy došlo k postaveniu posudzovanej stavby, pretože súlad nepovolenej stavby je nutné posudzovať s územno-plánovacou dokumentáciou v čase konania o dodatočnom povolení stavby a nie v čase fyzickej realizácie stavby. Kasačný súd nemohol inak ako súhlasiť s vyjadreným právnym názorom.

32. Zo stavebného zákona vyplýva, že na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane použijú ustanovenia o stavebnom povolení. Jednou z podmienok vyhovenia žiadosti o dodatočné povolenie stavby je aj súlad s územným plánom zóny alebo podmienkami územného rozhodnutia, ak bolo vydané. V danom prípade územné rozhodnutie vydané nebolo, preto sa v konaní podľa § 88a stavebného zákona

posudzoval aj súlad s územným plánom. Dokumentácia predložená stavebníkom na účely vydania stavebného povolenia (rovnako aj dodatočného stavebného povolenia) musí spĺňať podmienky v čase jej vyhodnocovania orgánom verejnej správy podľa § 62 ods. 1 stavebného zákona, t. j. v čase vydania správnych rozhodnutí v inštančnom postupe. Ak v tom čase bola v rozpore s územným plánom, konajúce orgány na túto skutočnosť museli prihliadnuť, čo sa udialo aj v danom prípade.

33. Kasačný súd po preskúmaní námietky sťažovateľa dospel k záveru, že orgány verejnej správy aplikáciou územného plánu v znení účinnom v čase rozhodovania o dodatočnom povolení stavby neporušili princíp zákazu retroaktivity. Je nesporným faktom, že k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou ktorého je i zákaz retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov resp. ich jednotlivých ustanovení (PL. ÚS 36/95). S uvedeným princípom úzko súvisí požiadavka legálne nadobudnutých práv. Vo všeobecnom vyjadrení to znamená, že nikomu nemožno odňať jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva na základe neskoršie vydaného právneho predpisu (pričom všeobecne záväzným právnym predpisom možno rozumieť aj všeobecne záväzné nariadenie obce). Princípy právneho štátu je potrebné vnímať a interpretovať vo vzájomných súvislostiach. V posudzovanom prípade nemožno podľa názoru kasačného súdu kategóriu retroaktivity hodnotiť z hľadiska základných zásad správneho trestania (o ktoré v danom prípade nejde), ale je potrebné uvedenú kategóriu vnímať v kontexte princípov ochrany legálne nadobudnutých práv a ochrany legitímnych očakávaní, ktorých cieľom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci. Podľa názoru kasačného súdu v posudzovanom prípade nie sú prijatými závermi orgánov verejnej správy o časových súvislostiach hodnotenia verejného záujmu porušené legitímne očakávania žalobcu. Princípy právneho štátu a princípy ochrany legitímnych očakávaní totiž slúžia ochrane subjektov konajúcich v dobrej viere v právo. Za daného skutkového stavu tak nemožno vyvodiť, že by žalobca legálne nadobudol právo, preto mu nie je možné priznať ochranu aplikáciou všeobecne záväzného nariadenia obce platného a účinného ku dňu vykonania jeho nelegálnej činnosti. Zriadením stavby bez stavebného povolenia konal žalobca protiprávne a žiadne právo, ktoré by bolo hodné v intenciách princípov právneho štátu chrániť, žalobcovi nevzniklo. Kasačný súd zároveň dáva do pozornosti, že vzhľadom na stanovenie podmienky súladu dodatočne povoľovanej stavby s verejným záujmom priamo pri posudzovaní stavby stavebným úradom, nemôže byť taký záujem posudzovaný do minulosti.

34. Vo svetle uvedeného kasačný súd uvádza, že pri dodatočnom povolení stavby sa nevychádza z právneho stavu v čase realizácie stavby, ale z právneho stavu v čase posudzovania súladu nepovolennej stavby s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

35. Podobný právny názor bol vyjadrený aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/6/2016 zo dňa 24.01.2018: „30. ...Je potrebné vyjadriť súhlas s právnym názorom žalovaného, že bolo jeho povinnosťou v čase začatia konania, prihliadať na územný plán mesta, účinný v tom čase a nebolo jeho povinnosťou skúmať, kedy bol nepovolený objekt postavený. Bolo rizikom staviteľa, ktorý realizoval stavbu rekreačného domčeka bez súhlasného stanoviska stavebného úradu, že plynutím času môže dôjsť k zmene verejných záujmov v danej lokalite.“

36. Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie vážnej chyby, ktorou je prvotná vedomá ignorancia zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou, že dodatočne povolená stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, územnoplánovacou dokumentáciou, ani s cieľmi a zámermi územného plánovania. Takýto postup by sa však v praxi rozhodne nemal stať pravidlom (pozri bližšie rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. I As 46/2006 - 80).

37. Zároveň platí, že „35. ...dodatočné povolenie stavby je výsledkom typovo úplne iného konania, hoci v rámci stavebného zákona, a to konania o odstránení nepovolennej stavby. Na začiatku konania teda nebola žiadosť stavebníka o riadne stavebné povolenie, ale naopak porušenie zákona, ktorý postavil stavbu bez stavebného povolenia, pričom argumentácia sťažovateľky, že konala v dobrej viere, pretože v čase realizácie stavby sa domnievala, že túto realizuje legálne, nemohla obstáť. Aj v čase realizácie stavby bolo potrebné stavebné povolenie, ktorým bezpochyby nedisponovala.“ (Rozsudok Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/34/2018 zo dňa 26.02.2020)

38. V danej veci tak nebol zo strany sťažovateľa preukázaný súlad nepovolenej stavby s verejným záujmom, a to s cieľmi a zámermi územného plánovania, t. j. súlad s Územným plánom mesta Žilina. Sťažovateľ síce v konaní predložil stavebnému úradu záväzné stanoviská dotknutých orgánov, ale predložením uvedených záväzných vyjadrení, nebolo preukázané, že umiestnenie stavby nie je v rozpore s platným územným plánom.

39. V uvedenom smere považuje kasačný súd za dôležité dať do pozornosti, že sťažovateľ sa otázkou územného plánu v posudzovanej lokalite mal zaoberať predovšetkým pred samotným uskutočnením stavby, keď ako občan príslušnej lokality mal zákonné možnosti minimálne iniciovať zmeny územného plánu v uvedenej lokalite, resp. územno-plánovacej dokumentácie.

40. Pokiaľ žalobca namietal, že povinnosťou orgánov verejnej správy bolo rešpektovať vlastnícke právo, kasačný súd zdôrazňuje, že za stavu, že samotný žalobca nerešpektoval platné právne predpisy, nebolo možné túto jeho námietku pre účely preskúmaného konania zohľadniť. Skutočnosť, že žalobca má s Urbárskou obcou uzavretú nájomnú zmluvu na dobu určitú, žalobcu neoprávňovala k vybudovaniu stavby bez stavebného povolenia.

41. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/6/2016 zo dňa 24.01.2018 vyplýva: „27. Vlastnícke právo nie je absolútnym právom, ktoré pôsobí erga omnes, pretože ochranu mu je možné poskytnúť len vtedy, ak bolo nadobudnuté v súlade so zákonom, čo v danom prípade nebolo splnené. Je nepochybne potrebné vo verejnom záujme regulovať výstavbu v záujme zachovania životného prostredia, či iných všeobecne uznávaných hodnôt ako aj v záujme práv ostatných účastníkov. Ako aj ústavný súd uviedol, dodatočné povolenie neoprávnenej stavby by mohlo byť chápané ako precedens a byť návodom pre ostatných ako obísť zákon. Stavebník nepovolenej stavby by v žiadnom prípade nemal mať viac práv, resp. by nemal mať menej povinností ako stavebník, ktorý vykonáva stavbu na základe právoplatného stavebného povolenia. 28. Aj v prípade, ak na stavbu nie je potrebné stavebné povolenie z dôvodu, že sa nejedná o stavbu v zmysle definície § 43 stavebného zákona, podanie ohlásenia stavebníka drobnej stavby (súčasťou ktorého je aj overená projektová dokumentácia, resp. jednoduchý situačný náčrt), ho neoprávňuje začať stavebnú činnosť. Vždy musí vyčkat' na písomné oznámenie - súhlas stavebného úradu. Táto povinnosť pre stavebníka drobných stavieb vyplýva z ust. § 57 ods. 1 a 2 stavebného zákona...“

42. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným spisovým materiálom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

43. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu, vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup, ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v konaní pred správnym súdom a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

44. Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p.

zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

45. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

46. Záverom kasačný súd vzhľadom k žalobcovmu návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti poukazuje na rozpor nepovolenej stavby s verejným záujmom a vzhľadom na rozhodnutie vo veci kasačnej sťažnosti, nebol dôvod na vydanie samostatného rozhodnutia o priznaní jej odkladného účinku podľa § 447 ods. 1 S. s. p.

47. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.). Ďalšiemu účastníkovi konania žiadne trovy v kasačnom konaní nevznikli.

48. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.